

František Houdek

S dobrem pomalu...

„Je z toho ted' trochu na hlavu,“ odpověděl přítel Martin na otázku, jak si jeho dcera užívá domova.

Eliška studuje v Kodani a jakkoli se jí tam moc líbí, strašně se těšila na Vánoce doma. Přijela druhý víkend před svátky a celou neděli nevytáhla paty z baráku, jen si labužnický užívala domova.

Hned v pondělí si ale vyrazila do města. Vrátila se poněkud zádumčivá. „Asi jsem si nějak odvykla, ale mně tady lidi připadají takový zlí,“ pronesla zničehonic při večeři. „Kdybych je nějak provokovala, ale oni jsou takový rovnou, bez zjevného důvodu, jakoby preventivně...“

Po několika příslušných moudrech o občanské vyspělosti ve Skandinávii a u nás jsme s kamarády stočili řeč jinam, ostatně právě jsme seděli v hospodě a pili pivo. A já, jak jsem se domníval, na tohle téma dočista zapomněl.

Pár dní nato jel jsem metrem. Pracovní den, špička, trasa B, tedy pořád narváno. Na stanici Národní čekala maminka s kočárkem. Mimino řvalo.

Několik z nás cestujících, kteří jsme stáli hned u dveří, jsme automaticky přešlápli v imitaci snahy vtlačit se dále do vozu. Tím naše snaha skončila.

Maminka se prosebně podívala na plnou plošinu, ale ta se jako jeden muž zrovna dívala jinam. A v tu chvíli si něco ve mně řeklo „Jen počkej, Eliško, já ti ukážu, že takový nejsme!“

„Lidi, kdo můžeme, pojďme se rozložit do jiných vagonů, ať uděláme místo tomu kočárku,“ navrhl jsem a nabádavě vystoupil jako první. Než jsem se stačil otočit v očekávání následovníků, do vozu se pohotově vecpali nastupující lidé.

„Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají!“

Souprava zmizela v tunelu, ztichnuvší prostor opět opanoval zdravý hlas robátka.

„Tak to vidíte,“ povzdechl jsem. „Jak dlouho už tady čekáte?“

Podívala se na mě beze stopy vlídnosti. „Nechte nás. O nic jsem neprosila, já si poradím sama.“

„Ale...“

„Říkám, nechte nás bejt a nedělejte ostudu!“

Dotčeně jsem šel čekat na konec refýže. Vřískot doléhal až tam. Ani do dalšího vlaku se nedostali.

Chytrému napověz, není-liž pravda? Tady se asi nemám čím chlubit, ale mně tohle fiasko nestačilo. O pár dní později jsem nakupoval v lékárně. Obsluha jen u jednoho okénka, fronta až ke dveřím. A zase maminka. Tentokrát budoucí.

Úctyhodné vzduší bubínku nasvědčovalo, že do rozspání jí už moc času nezbyvá. Jak se v civilizovaných končinách našeho typu patří, postavila se na konec fronty. Já už byl skoro u pultu. A zase ta Eliška!

„Přátelé, dovolíte, abych tu mladou paní pustil před sebe?“ promluvil jsem zdvořile.

Okamžik ohromeného ticha.

„Nedovolíme! Já jsem starej a stojim. Tak ať stojí taky!“ zareagoval nedůtklivě důchodce hned za mnou.

„Já mám těžkou tašku,“ přidala se paní ve středních letech.

„Omlouvám se, strašně spěchám,“ doplnil stupně vítězů sebevědomý mladík s kravatou a dál manipuloval s mobilem.

Po zkušenosti v metru jsem už nebyl tak hrrr. „Promiňte, nechci vás připravovat o čas. Víte co? Já si to s tou maminkou vyměním! Ona půjde sem dopředu a já si stoupnu na konec.“

„Moc vám děkuju! VŠEM děkuju,“ řekla maminka ve vděčných rozpacích. „Mně fakt není moc dobře... A tady je fronta od rána do večera, nevyberete si...“

Nakoupila nějaké věci pro děti a ještě jednou všem poděkovala.

Na řadu přišel stařík. „To bych chtěl bejt taky, těhotnej,“ zarýl si a křepce odkvačil. Ovzduší se poněkud vyčistilo.

Kravaťák, který právě přistupoval k pultu, to vzal po manažersku: pokusil se maximalizovat nenulový součet. „Co potřebujete?“ obrátil se ke mně, „já vám to vezmu se svýma věcmi. Tím nikoho moc nezdržíme.“ Tázavě se rozhlédl. „Klidně, mně to nevadí,“ souhlasila střednověká paní. Ostatní čekající příkyvovali nebo nereagovali.

V příštích dnech mi obě epizody několikrát vytanuly, a ač obvykle tuhle věc nedělám rád, tentokrát jsem přece jen trochu přemýšlel. I objevil jsem jednu ze svých malých Amerik: „Setí do nepřipravené půdy valnou úrodu nevydá.“ Alias: S dobrými skutky se musí zpolehounka, jinak nadělají víc škody než užitku.

A poněvadž tohle své zastaveníčko skládám na začátku nového roku, kontrolní otázka (nejen pro Elišku): „Platí můj ‚objev‘ i pro další letošní předsevzetí?“ ■

